32e jaar. — Nr 26. Zaterdag 28 Februari 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » » **5** » »
Een » » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 28 FEBRUARI.

Van alles wat.

De gemeente raad heeft zich verleden zaterdag vergaderd onder voorzitterschap van onzen nieuwen burgemeester, M. Meyers.

M. Meyers heeft op het bureel het koninklijk besluit neergelegd waardoor hij burgemeester der stad Tongeren benoemd is, als ook het procesverbaal zijner eedaflegging.

Daarna heeft hij eene korte redevoering uitgesproken die den besten indruk gedaan heeft.

De achtbare burgemeester heeft verklaard dat hij wel weet hoe moeilijk en hoe zwaar de last van burgemeester is ; doch hij heeft niet geaarzeld dezen last aan te nemen met den oprechten wil van het burgemeestersambt te vervullen met rechtvaardigheid en dienstwilligheid voor al zijne medeburgers, zijn grootste verlangen zijnde van het welzijn onzer stad te bewerken.

De heer burgemeester heeft er bijgevoegd dat hij telt op de welwillende medewerking van den raad ; hij heeft de hoop uitgedrukt dat de verschilligheid der politieke gezindheden geenen invloed zal hebben op de bestuurlijke betrekkingen en dat de beraadslagingen van den raad altijd wellevend en hoffelijk zullen blijven.

M. Meyers heeft de aandacht van den raad ingeroepen op twee voorname vraagpunten, die binnen kort zullen verhandeld worden, te weten : de herinrichting van het lager onderwijs in uitvoering der wet van 20 september 1884 en het onderzoek van den financieelen toestand van de stad. Hij heeft er bijgevoegd dat het budget van 1884 door het vorig bestuur gestemd is den 14 december laatstleden, terwijl het had moeten gestemd worden in 1883 ; dat dit budget van wege de hoogere overheid aanleiding gegeven heeft tot verscheidene veranderingen en aanmerkingen.

De rekening van het jaar 1883 is door het vorig bestuur niet gemaakt geworden.

Het budget voor het loopend jaar 1885, hetwelk sedert verleden jaar moest gemaakt zijn, bestaat niet.

M. Meyers heeft aangekondigd dat zoohaast de nieuwe schepenen zullen benoemd zijn, er een verslag zal gemaakt worden over den financieelen toestand der stad.

∴

Onze fameuze schepen Ghineau, die het grootste deel der verantwoordelijkheid heeft in den harrewar van den financieelen toestand der stad, woonde de zitting niet bij. Hij had eene fijne neus gehad ! Hij voelde dat er moest over zijn bestuur gesproken worden en hij had champavie gespeeld.

MM. Barthels, Neven en Claikens ook. Die menschen hebben gelijk, en iedereen zal zeggen dat zij goed doen met hunne handen niet meer aan de stadsfinanciën te steken. Hetgeen zij er van gemaakt hebben laat genoeg zien dat het beter is dat zij er zich niets van moeien.

∴

M. Perreau heeft in dezelfde zitting zijnen eed gedaan als raadslid en M. V. Beaurieux als secretaris.

De raad heeft drie leden benoemd van het bureel van weldadigheid, MM. J. Wagemans, J. Christiaens-Vanderyst en Ludovic Schaetzen, en drie leden van het hospitaal MM. H. Jansen, M. Wynants en E. Polus.

Het vorig bestuur had de besturen der liefdadigheids gestichten in zoo groote wanorde gebracht als de financiën der stad.

Daarna heeft de raad twee kandidaten voor de plaatsen van schepen aangeboden. Zijn voorgesteld : de heeren ridder Oscar Schaetzen en Justin Coart.

Al onze medeburgers die belang stellen in het goed bestuur der stad zullen met vreugde het nieuw college van burgemeester en schepenen begroeten. Dat zijn mannen die bewijzen gegeven hebben van kennis, ijver en zelfopoffering.

∴

Eer er kwestie was van over te gaan tot de benoeming der leden van het armbestuur en van het hospitaal en van de voorstelling van kandidaten voor het ambt van schepen, had M. Perreau de zitting verlaten.

∴

Aan eene redevoering deze week in de Kamer uitgesproken door M. Jacobs ontleenen wij de volgende bijzonderheden.

« De discusie der schoolwet, zeide hij, is van wege de linkerzij eene reeks voorzeggingen geweest. Zoo moest de wet vooreerst de uitroeiing van het openbaar onderwijs ten gevolge hebben.

Dat was het schrikbeeld. M. Thonissen, minister, gaf de statistiek der beslissingen in zake van scholen. Het is bewezen dat de wijzigingen die in 1060 gemeenten plaats grepen, wel degelijk den juisten uitslag zijn van de toepassing der wet, op 31 december lestleden. Wat de bewaarscholen en de scholen voor volwassenen betreft, hebben wij slechts de terugwerking tegen de wet van 1879. Zoo werden 171 bewaarscholen afgeschaft, terwijl er 215 ambtshalve waren opgericht. Er werden 771 scholen voor volwassenen afgeschaft. Velen waren volkomen nutteloos.

Indien al de ontwerpen in het lager onderwijs behouden blijven, dan zou het cijfer der lagere scholen, hetwelk 4787 bedroeg, tot 3951 gedaald zijn.

922 gemeenten vroegen de ontslaging en deze werd slechts door 20 verkregen ; de 272 andere komen dus voor onder het totaal van 856 als afgeschaft opgegeven. Dit feit is het antwoord op de aanmerking die M. Houzeau daar even deed.

Dus komen we tot 544 of 564, als men de 20 toegestane ontslagingen medenrekent.

Nu komt de reeks der ineengesmolten scholen. Voor deze bestaat de bevolking, en uit dien hoofde zijn er ten minste 5,000 leerlingen, af te trekken van 't cijfer van 15,000 leerlingen waarop men zich steunt.

Men let niet op de gemeentescholen die werden geopend. Welnu, er zijn er veel : men telt al degene die verdwijnen, maar geene enkele van degene die er bijkomen.

Zoodat men, waar er 1000 tot 1500 aangenomen scholen zijn, 4000 gemeentescholen telt.

En de bevolking dier leste scholen was op 31 december aanzienlijker dan onder de wet van 1879.

De afschaffing van katholieke scholen droeg ongetwijfeld bij tot de vermeerdering der bevolking van de gemeentescholen.

M. Rolin. Men verving er den officieelen onderwijzer door den vrijen onderwijzer ! *(Gerucht rechts.)*

M. Jacobs. Zult gij de vrije onderwijzers uitsluiten? Zou er voor hen eene reden tot afwijzing bestaan ? *(Gerucht links).*

M. Rolin. Ja, zeker !!!

M. Jacobs. Ah ! 't Zijn verworpelingen in uwe oogen ? Wij, wij geven aan uwe onderwijzers, die in uwe gelederen gestreden hebben, een wachtgeld ; zoudt gij aldus handelen ten opzichte van onze onderwijzers ?

M. Rolin. Ik bedoel de onwetenden en de koewachters, die onderwijzer in uwe school werden !

(M. Rolin wordt om zijne gedurige onderbrekingen tot de orde geroepen).

M. Jacobs. De waarheid is dat de toekomende statistiek u eene bevolking van 450,000 leerlingen zal geven voor de gemeentescholen.

4000 officieele scholen werden behouden naast 1000 of 1500 aangenomen scholen. Er zijn 400,000 leerlingen in de officieele scholen, wanneer ze zelfs volgens uwe overdreven cijfers, onder de wet van 1879 slechts 540,000 leerlingen telden.

Ziedaar die instorting van het openbaar onderwijs, waarvan gij zooveel spreekt! *(Toejuichingen rechts).*

Maar gij zoudt willen dat alles tot u en van ons kwam. Dat is niet mogelijk, het vertrouwen ging verloren ; wij — de regeering en de leden der rechterzijde — leggen er ons op toe om den schoolvrede te herstellen.

Maar overal vinden wij dat gij de onderwijzers opstookt en M. Rolin zegde ons daar even dat de pogingen, aangewend om den schoolvrede te herstellen, eene wezenlijke overgaaf, eene capitulatie zijn.

Gij zult niet meer de schoone dagen van vroeger beleven, toen de scholen bevolkt waren met 550,000 leerlingen. Maar het totaal van 400,000 leerlingen zal bereikt worden. Vergeet het niet : een gedeelte der puinen die gij hebt opgehoopt, zijn onherstelbaar. *(Rechts, zeer wel)* !

Gedurende de gansche redevoering van den heer Jacobs heeft de linkerzij gebromd en den redenaar onderbroken.

Dat is gemakkelijker dan de argumenten van M. Jacobs te weerleggen.

∴

Het was eene blijde tijding voor allen dat Mgr Dumont, vroeger bisschop van Doornik, naar Rome ging en zich aan de voeten van den H. Vader ging werpen, om zijne vergiffenis te bekomen.

Nu eerst komt de ware geest van de liberale partij boven !

Nadat zij den ongelukkigen bisschop tot eenen speelbal heeft doen dienen, om schandalen te zaaien, moeilijkheden te verwekken, twist en tweedracht te brengen in het diocees Doornik, ziet zij hem tot de waarheid terugkeeren, en werpt den mishandelde hare bittere smaad en spot achterna.

« Bah ! » zegt de liberale pers, « wij hebben er al uit getrokken wat er uit te trekken viel ! »

Zij bekent dus dat het liberalism hem geene achting toedroeg in zijn ongeluk : dat al zijne welwillendheid enkel bedrog was ; men huichelde ontzag, men huichelde vriendschap.

« Dat nu de Paus, » zegt die pers nog spottend, met zijde van het Vatikaan, de scheuren van zijnen toog toenaaie. »

Ziedaar hoe het liberalisme zich ontmaskert en onbeschaamd zijne handelwijs in volle daglicht laat zien !

Ja, gij hebt zijn priesterkleed moedwillig gescheurd, baldadig bekladderd, en diep ongelukkig door u, komt die grijsaard te Rome aan, hij die een oogenblik dwaalde toen hij naar u, naar het sissend serpent luisterde.

Betere dagen zullen nu voor hem aanbreken.

Het moge tot les dienen aan die welke zich, onvoorzichtig, in de handen van die oneerlijke partij leveren, gelijk Mgr Dumont, onbedachtelijk genoeg, deed.

∴

De oude Willem, keizer van Duitschland, wandelde over tien dagen in den hof van zijn paleis met zijnen kanselier Bismarck, en hield met hem het volgend gesprek :

Willem. — Bismarck, jongen, zoudt ge willen gelooven dat den dag van heden, met al die *anarchisten, socialisten, nihilisten* en andere *isten*, het stieltje van koning en keizer maar weinig aantrek meer heeft.

Bismarck. — Och, Sire, gij hoeft niet ongerust te zijn ; wij zijn immers altijd daar om over uwe Majesteit te waken.

Willem. — Daar is mijne Majesteit vet mee ! Zie eens, man, hoe weinig het scheelde op het feest van 't gedenkstuk op den Rhijn, of wij vlogen met gansch ons gevolg de lucht in.

Bismarck. — 't Is waar, Sire !

Willem. — Aan een zijden draadje heeft ons leven gehangen ; zonder die vochtigheid in den grond... Ai mij !... En als ge de gazetten openslaat, ge leest er niets meer in dan van dynamiet en van springen. In Engeland doen ze de bruggen en paleizen met hunne dynamiet in duigen vallen alsof ze van papier gemaakt waren. Sander, mijn gebuur van St-Petersburg, mag bijna niet meer op straat komen of hij moet van een half regiment kozakken omringd zijn, en hier in Duitschland mag een policie-commissaris zijnen plicht niet meer doen tegen de anarchisten, of deze dengaien ten steken hem omver. Te Parys en te New-York compoteeren ze tegen ons leven dat het een schand is... Ja, Bismarck, ons leven is vol gevaren en ellenden !

Bismarck. — Keizer, de schelmen van het Rheinewald zijn ter dood veroordeeld en opgehangen geweest...

Willem. — Ja, maar het zaad der schelmen blijft menigvuldig, en voor twee die wij er ophangen, komen er twintig nieuwe opdagen... Bismarck, die geuzen en vrijdenkers !

Bismarck. — Wat beheft uwe keizerlijke Majesteit ?

Willem. — Ik zeg dat de geuzen en de vrijdenkers de schuld van alles zijn.

Bismarck. — Maar, Sire, hoe kunt ge dat zeggen?

Willem. — Ja, ja, manneken, het is pertang zoo. Geuzerij en vrijdenkerij is eene oprechte pest voor ons land !... Kom, kom, laat ons hier maar rechtuit spreken ; wat heeft de socialist Reinsdorf daar te Leipzig op het tribunaal uitgeroepen, in zijne redevoering van een uur lang ? De presid nt moest hem zoo lang niet laten spreken.

Bismarck. — Hij meende dat er veropenbaringen gingen komen.

Willem. — Ja, veropenbaringen ! allemaal vedden ; die gasten zijn den duivel te plat ! Wat heeft hij geroepen : *Wij moeten hier ons leven zoo goed mogelijk trachten te maken, omdat al wat men leert van een ander leven, superstitie is...* Heeft hij het gezegd, ja of neen ?

Bismarck. — Ja zekerlijk, Sire, hij heeft het gezegd.

Willem. — Welnu, man lief, wat leeren de vrijdenkers en de geuzen ? Dood, al dood, leeren zij : geen eeuwig leven ! Ze spotten met den godsdienst, met de veropenbaarde waarheden, met alles wat ziel en eeuwigheid aangaat. Spreek Bismarck, is dat waar of niet waar ?

Bismarck. — Ja, Sire, het is waar.

Willem. — Bijgevolg, die vrijdenkers en geuzen werpen een zaad van oproer en van socialisterij, in de familien en in de landen. Dat zijn onze vijanden, Bismarck, onze ondermijners, al zoo waar als mijn naam Keizer Willem van Pruisen is. *(En de oude Keizer, om zijne woorden meer nadruk bij te zetten, klopte met zijn wandelstok op den grond.)* —

Bismarck, ging Willem voort, kanselier, geloof me vrij, al de staten die met het kostelijk geld der burgers een goddeloos onderwijs inrichten, ja, zij ondermijnen hunnen welvaart, hun geluk en de toekomst van hun land.

Bismarck. — Dat heb ik altijd gezegd, Sire.

Willem. — Mijn kozijn Leopold mag zich gelukkig achten dat het volk in zijn land, in de laatste maand juni, de vrijdenkers van het bewind heeft gesmeten. Want, had hij nog moeten voortdoen met al die geuzen en vrijmetselaars, het volk was tot in den grond bedorven en Belgie was naar de knoppen.

Bismarck. — Dat is waar, Sire. Als hij nu maar het verstand heeft van zijne ministers, die uitmuntende mannen zijn, in de hand te werken en naar het gehuil der geuzen niet te luisteren.

Willem. — Ja, als hij dat verstand maar heeft. Als ik hem zie, zal ik het hem zeggen.

Bismarck. — De Kamers hebben daar in Belgie eene uitmuntende schoolwet gestemd. Indien Leopold geene stokken laat in 't wiel steken door die geuzen, indien hij zijne volksgeliefde ministers die wet laat uitvoeren zooals zij gestemd wierd, dan is Belgie voor lange jaren gered, Sire, dat mag ik u verzekeren !

NIEUWJAARSGIFTEN
aan Z. H. Leo XIII.

9e LIJST

Er is eene kleine vergissing gebeurd in de lijst der parochie Widoie welke wij in ons nummer van 7 februari medegedeeld hebben. In plaats van fr. 26,62 is het bedrag van Widoie fr. 24,87. Ziehier de cijfers :

MM. de Fastré pastoor	fr.	10,00
Joannes Poismans, koster	»	3,00
B. Digneffe	»	2,00
Naamloos	»	1,00
Maria Prosmans	»	1,00
August Prosmans	»	0,50
Virginie Prosmans	»	0,25
Eduard Prosmans	»	0,25
Rondhaling in de kerk	»	6,87
	fr.	24,87

Het bedrag van onze lijst tot heden is dus fr. 1726,05.

Bedrag der vorige lijst.	fr.	1726,05
Onbekend	fr.	5,00
Onbekend	»	1,00
Naamloozen van Laeffelt	»	30,00
P. C.	»	1,00
Totaal	fr.	1763,05

Wij ontvangen uit talrijke dorpen van het arrondissement Tongeren mededeelingen over de feesten die aldaar hebben plaats gehad ter gelegenheid der installatie van burgemeesters en schepenen.

Met den besten wil van de wereld is het ons onmogelijk aan die correspondentien eene plaats te verleenen. De gansche *Postrijder* zou er niet voldoende voor zijn.

Onze geachte briefschrijvers zullen ons dit niet ten kwade duiden.

VROUWENLIST

OORSPRONKELIJKE NOVELLE

DOOR

HENRI LENAERTS.

(4e VERVOLG.)

IV.

Het bal.

Welke onstuimigheid van gedachten, wat opbruisching van allerlei gevoelens brengt dit enkele woord in meest al de jonge geesten teweeg! Gansch een nieuwe wereld, een wereld van vreugde en licht, van gerucht en harmonie, wordt doordit woord voor de oogen der jongelingen geopend : alle slach van aangename geuren, van zoetluidende klanken stroomen hem golvend tegen ; ieder herdenkt de zalige stonden, die hij aan de zijde van een geliefd wezen in eenen dusdanigen lusthof heeft doorgebracht, en zijn hart klopt reeds het oogenblik tegen, waarop het hem zal toegelaten wezen zich nogmaals in dien betooverenden draaikolk te werpen...

En ja, het bal is soms wezenlijk verrukkend ! Zelfs voor dengene die de wijde, verlichte zalen betreedt alleenlijk om het gewemel der honderde dooreen wiemelende hoofden te aanschouwen, is het hoogst verlustigend, vooral met den vastenavondtijd.

Welk vermaak moet het dan dengenen niet opleveren, die zich lachend en springend in de armen der vreugde werpen ; die zich, terwijl de blijde klanken der muziek de genrige zalen doorstroomen, aan den vermoeienden maar vervoerenden dans overleveren ; die, hand in hand, borst tegen borst, mond tegen mond, het verledene en het toekomende vergeten om, onder het fluisteren eeniger zoetklinkende woorden, te draaien en te woelen, totdat het zweet op hunne aangezichten perelt !... Ofwel die, van den dans vermoeid, de woelende menigte ontvlucht zijn, om hunne woorden en gedachten vrijen loop te geven, die, in een' hoek der zaal gezeten, elkander de zoetste namen toewerpen, en met volle teugen den brandende drank der liefde inzwelgen, drank die het bloed sneller doet vlieten, den boezem verteert, den geest verblindt, de stem der rede verdooft, die der driften verheft, en maar al te dikwijls zulke noodlottige gevolgen heeft !...

O ja, 't is al geen goud dat schittert ! 't Is de vreugde niet, die immer al de harten der aanwezigen vervult !... 't Is altijd niet de zucht naar vermaak, noch de prikkel der ware liefde, die sommige lieden naar 't bal drijft !... Daar ook dwaalt de geest des kwaads rond ; daar ook, want geene enkele plaats is van zijne onheilbrengende bezoeken verschoond, daar ook schept hij er behagen in onder de bloemen der vreugde den afgrond der kwade driften te openen ; daar ook stelt hij alles in het werk, verleiding, haat, nijd, om de zielen dergenen die hij beoogt in zijn moordende, alhoewel soms met goud versierde strikken te doen vallen !... Van dit laatste gezegde, waarvan onze lezers reeds de bedoeling kennen, zal in dit hoofdstuk een treffend voorbeeld aangehaald worden.

Het jaar, waarin ons verhaal plaats grijpt, is het bal der Variété's buitengewoon prachtig en druk bezocht. Eene massa rijtuigen komen langs alle zijden aangereden, immer nieuwe gemaskerde en ongemaskerde dansers aanbrengend. De muziek weergalmt bijna onophoudelijk ; op hare toonen dansen, springen, draaien, wirrelen als bladeren die door den wind in draaikolken opgenomen worden, eene ontelbare menigte paren, wier geraas en geschuifel, wier aardige, bonte kleeding het oor en het oog als 't ware bekoren. O ! menig lief en bekoorlijk voetje schuifelt over den gladden blinkenden vloer ; menig engelachtig maagdelijn, in een sierlijk gewaad gewikkeld, vermoeit haren danser door hare menigvuldige bewegingen ; menig rozenmondje lacht van vreugde ; menig lieflijk gezichtje bloost bij elken warmen handdruk achter het met zorg gesloten masker... Elk oogenblik brengt een verschillend schouwspel mede ; dan hoort men het woest gelach en het geschater van eenige lustige gezellen ; dan een soms vermakelijken woordentwist tusschen gemaskerde en ongemaskerde mannen, dan is weder de niet dansende menigte stil en rond de dansers geschaard, om dezer behendigheid in eenen nog weinig gekeaden dans te bewonderen.

Een paar nochtans is er dat zich met gansch andere gedachten bezig houdt. Het zijn twee meisjes ; zij zijn gewikkeld in een domino, aan welks kap roode linten, vast gehecht zijn. De lezer zal reeds Stanza en Mina herkend hebben...

Zij vermengen zich niet met de menigte, om zich gelijk zij de vreugde over te geven ; o neen ! twee tegenovergestelde gevoelens vervullen hunne harten.

De vurigheid harer liefde, de angst harer ziel, een voor haar beslissend vraagpunt drijft de eene, de geldzucht, de laaghartigheid drijft de andere aan...

O ! zoo men op dezen oogenblik eenen blik in Stanza's hart werpen kon, hoe zou men het zien bloeden ! Al wat zij hoort, al wat zij ziet, stemt zoo weinig met haren gemoedstoestand overeen ! De vreugdeklanken die ten alle kanten hare ooren treffen, folteren haar, en schijnen haar toe als de bespotting van hare nijpende smart.

En dan, nu zij geniet hetgeen zij gewenscht heeft, nu zij zich op het bal, het voorwerp harer lange verzuchtingen, bevindt, is zij van eene ongemeene vrees bevangen ; het beeld haars vaders, dien zij bedriegt, plaatst zich bij elken stap dreigend voor hare oogen, en meer dan eens is zij op het punt den arm harer vriendin los te laten en in eenen adem weder naar hare woning te vliegen.

Doch een ander gevoel (dat wij kennen) wederhoudt haar telkens... Het is de eerste maal haars levens dat zij een bal bezoekt, en nochtans is het de enkele nieuwsgierigheid niet die hare blikken richt ; nochtans aanstaart zij geenszins de verschillende tafereelen die zij onder de oogen heeft, haar oog zoekt slechts een wezen, Arthur.

Alle hare hoop, de bedreiging van het briefje niet te zien uitvallen, is nog niet verloren ; middernacht is reeds voorbij, en Arthur heeft zij nog niet bespeurd.

Wat Mina betreft, zij leidt hare ongelukkige vriendin waar zij wil, zij zoekt hetzelfde wezen als Stanza, doch met een gansch verschillend, met een boosaardig inzicht.

Eensklaps, nadat zij hare blikken in eene zekere richting geworpen heeft, treedt zij met Stanza sneller vooruit, doorklieft de menigte zoo goed mogelijk, zonder acht te geven op al hetgeen men haar in het voorbijgaan toeroept, en, niet ver verwijderd zijnde van eene bank waarop een heer en eene gemaskerde juffer gezeten zijn, vertraagt zij haren gang, en wandelt met Stanza, die van dit alles niets verstaat, en zulks ook niet tracht te verstaan, zoo dicht mogelijk de bank voorbij.

De twee meisjes ziende, maakte de gemaskerde juffer eene beweging, en begint met haren cavalier gemeenzaam te praten. Eensklaps viel Stanza's oog op hen, en... een flauwe, eene bijna onhoorbare, en snel onderdrukte doch pijnlijke kreet ontsnapt aan hare borst...

Bijna bewusteloos valt zij in de armen van Mina. Gelukkiglijk is de uitgang niet ver verwijderd ; zoo goed mogelijk dringt Mina met het ongelukkige meisje door de menigte, die niets bemerkt heeft, en bereikt weldra de opene lucht.

De koude die Stanza alsdan bevangt doet haar weder tot het bewustzijn komen ; dan herinnert zij zich dat Mina van dit tooneel getuige geweest is, zich op zwakken, bevenden toon, zegt zij : Ach ! en op zwakken, bevenden toon, zegt zij : Ach ! dat was daar binnen warm ! Ik weet niet wat dit nu op eens was.

Doch hare vriendin antwoordt niet, en haar altijd bij den arm houdend, geleidt zij haar naar een der rijtuigen die voor den ingang post gevat hebben.

De koetsier springt van zijnen bok, opent, en, nadat Mina hem eenige woorden in het oor gezegd heeft, nemen de twee meisjes plaats en, het rijtuig rolt met groote snelheid over den hardgevrozenen krakenden sneeuw...

De twee meisjes hebben hunne maskers afgeworpen. Sedert zij in de koets gezeten zijn hebben zij nog geen enkel woord gewisseld. Stanza is geenszins hersteld van den wreeden slag die haar zoo even getroffen heeft. Het koude zweet breekt haar nog altijd langs alle kanten uit ; haar voorhoofd brandt, en zij doet ongehoorde pogingen om te beletten dat overvloedige tranen uit hare oogen rollen. Met haren zakdoek droogt zij het koude zweet af dat op haar aangezicht perelt. O ! hare ziel lijdt geweldig... de vrees die haar sinds vier nachten bijna geenen enkelen oogenblik rust heeft gelaten ; die haar sinds vier dagen de pijnlijkste gedachten door het hoofd jaagt en haar hart met onuitstaanbare smart martelt, die vrees was dus gegrond ; hetgeen men haar schreef was dus waarheid : Arthur is dus slechts een bedrieger, een man zonder eer en zonder hart... Nog immer staat zijn beeld voor haar, gelijk zij hem op het bal gezien heeft ; nog immer ziet zij dit gemaskerd wezen dat op eenen gemeenzamen toon met hem koutte... zij ziet dit alles nog ; zij ziet haar geluk, hare droomen als flauwe schimmen van haar weg vluchten... zij ziet de smart... zij ziet de wanhoop haar vervaarlijk en grijnzend aanstaren... en... neen, langer kan zij hare tranen niet bedwingen... zij begint luidop te snikken !

Mina ziet 's meisjes tranen, hoort hare snikken, doch blijft sprakeloos en mijmerend, en houdt hare oogen immer in dezelfde richting gevestigd... zij werpt eenen blik op Stanza, en... eensklaps straalt uit hare oogen een ongemeen vuur, alsof een buitengewoon gedacht plotselings als eene lichtstraal door haren geest is geschoten...

Zij verlaat hare plaats rechtover Stanza, zet zich dicht nevens haar neder, en, hare eene hand vast nemende :

— Mijne lieve Stanza, zegt zij, maar wat hebt ge toch ? Welk eene onpasselijkheid heeft u zoo schielijk overvallen ?

— Ik weet niet, Mina... maar... het was daar binnen zoo warm... en ik... doch het is niets... het is niets...

— Gij hebt het nog warm, gij zweet... Kom, doe uw domino uit...

Dit zeggende heeft zij reeds de voorste knop-